

CHART POLSKI

Kraj pochodzenia: Polska

Data publikacji obowiązującego wzorca: 01.10.1999

Przeznaczenie: Pies myśliwski, do polowania nie tylko na zające, lisy, sarny i dropie, ale także na wilki.

Klasyfikacja FCI: Grupa 10 - Charty
Seksja 3 - Charty krótkowłose.
Nie podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Pierwsze wzmianki o charcie polskim pochodzą z XIII wieku, prawdopodobnie pochodzi on od chartów azjatyckich w typie saluki. Jest niemożliwe, aby rasa ta powstała w wyniku krzyżówek greyhoundów i borzojów, jak uważa rosyjski autor Sabaniejew, bowiem borzoje znane są od czasów panowania cara Iwana Groźnego, czyli od XVI wieku. W literaturze, zwłaszcza łowieckiej często pojawiają się wzmianki o charcie polskim, dużo jest także dokumentacji ikonograficznej. Opisy są bardzo zbliżone do siebie. Niezmienny wygląd charta polskiego w malarstwie dowodzi, że pomimo ewentualnych krzyżówek rasa zachowała swój oryginalny wygląd aż do końca XIX wieku.

WYGLĄD OGÓLNY:

Chart polski jest to pies duży, muskularny, silny, wyraźnie mocniejszy od innych chartów krótkowłosych. Nie powinien być jednak ciężki ani limfatyczny. Wyglądem najbardziej zbliżony jest do charta typu azjatyckiego, który jest jego przodkiem. Mocny kośćciec, zwarta budowa ciała, wyraźna muskulatura i mocne szczęki świadczą o tym, że pies ten był używany do polowania w trudnych warunkach polskiego klimatu. Wyraziste czy o czujnym, przenikliwym spojrzeniu odgrywają ważną rolę w wyglądzie ogólnym.

WAŻNE PROPORCJE:

Stosunek długości tułowia do wysokości w kłębie wynosi 10,2-10,3 : 10,0

ZACHOWANIE / CHARAKTER:

Chart polski jest pewny siebie, odważny i powściągliwy. W pościgu jest szybki, bardzo zręczny i wytrzymały. W akcji działa szybko i gwałtownie.

GŁOWA:

Mocna, sucha i długa. Stosunek długości głowy do wysokości w kłębie u samców 37-39 : 100, u suk 36 - 38 : 100.

Stosunek długości kufy do długości czaszki 1 : 1, ale kufa może być nieco dłuższa.

Stosunek szerokości głowy na wysokości łuków jarzmowych do długości głowy około 308 : 100.

Pożądanym stosunek obwodu kufy przed otworami podoczołowymi do długości głowy 80 : 100.

Mózgoczaszka:

Czaszka: Część mózgowiowa czaszki powinna być płaska; bruzda czołowa słabo zaznaczona, pożądana głębokość 5 mm. Krawędź czołowa, łuki nadoczne słabo zaznaczone. Linia boczna czaszki powinna płynnie przechodzić w linię boczną kufy.

Stop: Bardzo słabo zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Wierzchołek nosa: Czarny lub ciemny; duży; wystający poza wargi.

Kufa: Mocna, zwęża się w kierunku wierzchołka nosa łagodnie tak że nie sprawia wrażenia spiczastej, a nawet - jak na charta - jest mocna. Wierzchołek nosa nieco poniżej linii kufy jest pożądanym (profil „romański”). Linie górne kufy i czaszki powinny być nieco rozbieżne.

Wargi: Daleko rozcięte; suche, ale nie przesadnie - w przedniej części kufy mogą tworzyć niewielką fałdę, przykrywającą pigmentowane brzegi wargi dolnej, ale nigdy nie są obwisłe i nie zasłaniają zuchwy.

Szczęki i zęby: Mocne, zgrzyz nożycowy dopuszczalny cęgowy.

Oczy: Zależnie od maści psa tęczówka ma odcień od ciemnobrązowego do bursztynowego, ale pożądanym są oczy ciemne. Oczy są wyraziste, dość duże, ustawione lekko ukośnie, kształtu migdałowego. Wyraz oczu jest charakterystyczny : czujny i przenikliwy.

Uszy: Średniej wielkości, dość wąskie, po wyciągnięciu ku przodowi ich końce z łatwością sięgają wewnętrznego kącika oka. Osadzone na wysokości oczu. Małżowina uszna ma stosunkowo miękką chrząstkę. Uszy sprawiają wrażenie mięsistych.

Dopuszczalny sposób noszenia uszu:

- Załamane ku tyłowi, przylegające do szyi.
- Postawa dachowa.
- W stanie podniecenia mogą być całkowicie podniesione, albo z końcami lekko załamanymi do przodu

SZYJA:

Długa, mocna, muskularna, o owalnym profilu, łagodnie wzniesiona od linii kłębu. Głowa dość wysoko noszona (w spokoju chart polski nosi głowę nieco niżej niż greyhound).

TUŁÓW:

U swobodnie stojącego charta polskiego wysokość w kłębie powinna być równa wysokości w guzach biodrowych.

Kłęb: Słabo zaznaczony.

Linia górna: prosta w części piersiowej, lekko wysklepiona w części lędźwiowej. U suk część lędźwiowa prawie prosta nie stanowi wady.

Lędźwie: Szerokie i muskularne.

Zad: Łagodnie spadzisty, długi, muskularny i szeroki (szerokość między guzami biodrowymi stanowi 12 - 14% wysokości w kłębie).

Klatka piersiowa: Bardzo pojemna, głęboka. Idealem jest klatka piersiowa sięgająca mostkiem do guza łokciowego); widziana z przodu umiarkowanie szeroka; żebra dobrze wysklepione, zwłaszcza tylne, ale nie beczkowate. Żebra są długie, ustawione ukośnie w stosunku do kręgosłupa. Mostek długi.

Brzuch: Podkasany.

OGON:

Długi, mocny u nasady, w spoczynku nisko noszony, koniec ogona powinien być sierpowato zakręcony ku górze lub tworzyć pierścień. W spoczynku pies może nosić ogon prosto opuszczony, ale nie luźny i wiszący - nazywany "krowim". W ruchu ogon może być wyżej uniesiony, ale nasada ogona nie powinna być noszona powyżej linii lędźwi. Ogon ozdobiony piórem.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Długie, suche, dobrze umięśnione, niezbyt szeroko rozstawione, widziane z przodu kończyny powinny być równoległe.

Przedramię: Długie; stosunek odległości od guza łokciowego do ziemi do wysokości w kłębie powinien wynosić około 54 - 100, ale pies nie może sprawiać wrażenia wysokonożnego.

Śródrezcze: Ustawione lekko ukośnie w stosunku do ziemi.

Łapy przednie: Owalne, palce zwarte, wysklepione.

Kończyny tylne:

Długie, dobrze umięśnione, dość dobrze ukątowane, lekkoodstawione do tyłu i lekko rozstawione (ale wyraźnie mniej niż u greyhonda).

Widziane z tyłu kończyny tylne powinny być równoległe.

Podudzie: Długie.

Staw skokowy: Mocny.

Łapy tylne: Owalne, bardziej wydłużone niż w kończynach przednich, palce zwarte.

CHODY:

Chody powinny być płynne i sprężyste; odpowiednie kątownie kończyn przednich i tylnych pozwala na długi i swobodny wyrok, zarówno w stępie, jak i w kłusie. Charty wolno oprowadzane mogą poruszać się inochodem, ale po przyspieszeniu powinny wrócić do normalnego kroku. Akcja kończyn tylnych jest bardzo charakterystyczna: w krótkim kłusie kończyny tylne stawiane są w jednej linii (pies „sznurowe”). Wąska akcja tylnych kończyn nie jest wadą.

SKÓRA:

Elastyczna, dobrze przylegająca.

OKRYWA WŁOSOWA:

Włos: Włos w dotyku sprężysty, dość twardy, ale nie drutowaty, ani nie jedwabisty. Niejednakowej długości na tułowi: na kłębie włos dłuższy, na bokach, mostku i kończynach jest najkrótszy, brzuch pokryty delikatnym i rzadkim włosiem. Na tylnej stronie ud i na spodniej stronie ogona włos jest dłuższy, ale też twardy. Portki i pióro wyraźne.

Umaszczenie: Wszystkie kolory są dopuszczalne. Brzegi powiek i wierzchołek nosa są czarne lub ciemne; jedynie przy maściach rozjaśnionych, jak beżowa lub błękitna, wierzchołek nosa jest odpowiednio beżowy lub błękitny

WIELKOŚĆ:

Pożądana wysokość w kłębie u suk : 68 - 75 cm, u samców 70 - 80 cm. Osobniki większe ponad optymalny wzrost są dopuszczalne pod warunkiem zachowania typowej budowy. Wzrost nieco mniejszy niż wzorcowy nie stanowi wady dyskwalifikującej pod warunkiem, że oprócz tego nie ma do psa innych zastrzeżeń

UWAGA:

Psy muszą mieć dwa, równej wielkości widoczne jądra.

WADY:

Wszelkie rozbieżności z powyższym wzorcem powinny być uważane za wady powodujące obniżenie oceny w zależności od stopnia wyrażenia.

WYGLĄD OGÓLNY (wada): Wyraźnie inny stosunek długości tułowia do wysokości w kłębie Kościec delikatny, słaby. Muskulatura słaba, budowa limfatyczna.

GŁOWA (wada): Zbyt wysklepiona partia czołowa. Bruzda czołowa wyraźnie zaznaczona. Stop wyraźnie zaznaczony. Cienki, spiczasty wierzchołek nosa. Zbyt wypukły grzbiet nosa. Przesadnie rozwinięte fafle. Szczęki słabe; przodozgrzyz lub tyłozgrzyz; znaczne braki w uzębieniu (za wyjątkiem P1). Oczy wyłupiaste. Uszy płasko opadające po obu stronach głowy

SZYJA (wada): Krótka, cienka. Głowa noszona przesadnie wysoko lub zbyt nisko.

TUŁÓW (wada):

Grzbiet: Wysklepiony już od kręgów piersiowych.

Lędźwie: Zbyt silnie wysklepione.

Klatka piersiowa: Płaska, płytka; mostek krótki, rękojeść mostka cofnięta tak, że patrząc z boku nie widać jej spoza krawędzi barku

OGON (wada): Całkowicie zakręcony nad grzbiet lub noszony na bok

KOŃCZYNY (wada):

Kończyny przednie: Stroma łopatka. Łokcie zwrócone na zewnątrz lub do wewnątrz. Francuska postawa.

Kończyny tylne: Zbyt słabe kątownie. Postawa krowia lub beczkowata. Luźne palce.

Skóra (wada): Skóra gruba, luźna, mało elastyczna

Umaszczenie (wada): Wierzchołek nosa i brzegi powiek różowe lub plamiste. Wyraźne rozjaśnienie koloru wierzchołka nosa i brzegów powiek przy maściach innych niż błękitna i beżowa.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

Nieuzasadniona agresywność, przesadna nieśmiałość, ospałość. Oczy małe, trójkątne.